

JENNIFER SMITH

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor Kelly en Errol

Tweede druk, 2015

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Statistical Probability of Love at First Sight*

Verschenen bij Poppy, een imprint van Little, Brown and Company

© 2011 Jennifer E. Smith

Voor deze uitgave:

© 2012 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding en illustraties: iStockphoto, Miriam van de Ven

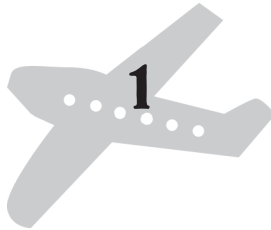
Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image, Gieten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2954 4

NUR 284, 285

18.56 uur Eastern Standard Time

23.56 uur Greenwich Mean Time

Luchthavens zijn martelkamers als je last hebt van claustrofobie.

Dat komt niet alleen door de dreigende ervaring die je wacht – als sardientjes in een blik in stoelen worden gepropt en vervolgens in een smalle, metalen buis de lucht in worden geschoten – maar ook door de terminals zelf, de drommen mensen, de drukte en chaos die er heersen, een dansend, duizelingwekkend gezoem, een en al beweging en kabaal, een en al opwinding en geschreeuw, en dat alles begrensd door glazen ruiten, als een soort reusachtige mierenboerderij.

Dat is slechts een van de vele dingen waaraan Hadley niet probeert te denken terwijl ze hulpeloos bij de ticketbalie staat. Het wordt al donker buiten en haar vliegtuig bevindt zich nu ergens boven de Atlantische Oceaan, en ze heeft het gevoel dat iets in haar binnenste het begeeft, alsof er langzaam lucht wegstroomt uit een ballon. Deels komt dat door de vlucht die haar wacht en deels door het vliegveld zelf, maar vooral, eerst en vooral, komt het door het besef dat ze nu te laat zal komen voor een bruiloft waar ze om te beginnen al niet naartoe wil-

de, en iets aan die ellendige speling van het lot maakt dat ze het liefst in huilen zou uitbarsten.

De grondstewardessen hebben zich aan de andere kant van de balie verzameld en staren haar vol ongeduld en met gefronste wenkbrauwen aan. Op het scherm achter hen wordt inmiddels de volgende vlucht van luchthaven JFK naar Londen Heathrow aangekondigd, die pas over meer dan drie uur vertrekt, en het wordt al snel duidelijk dat Hadley het enige is wat nog tussen hen en het eind van hun dienst in staat.

‘Het spijt me,’ zegt een van hen met een stem waarin een onderdrukte zucht doorklinkt. ‘Het enige wat we kunnen doen is proberen een plaatsje voor u te reserveren op de volgende vlucht.’

Hadley knikt somber. De afgelopen weken heeft ze telkens stiekem gehoopt dat er zoiets zou gebeuren, al moet ze toegeven dat de scenario’s die zij voor ogen had iets dramatischer waren: een grote staking, een legendarische hagelbui, een verlamme griepinfectie, of zelfs de mazelen, waardoor ze niet zou kunnen reizen. Allemaal volkomen aanvaardbare redenen om niet aanwezig te zijn terwijl haar vader naar het altaar loopt om te trouwen met een vrouw die zij nog nooit heeft ontmoet.

Maar vier minuten te laat komen voor je vlucht is een beetje al te toevallig, een tikkeltje verdacht zelfs, en Hadley is er helemaal niet van overtuigd dat haar ouders – haar moeder noch haar vader – zullen geloven dat het haar schuld niet was. Sterker nog, ze vermoedt dat dit een van de zeer weinige dingen zal blijken te zijn waarover ze het roerend eens zijn.

Het was haar eigen idee om het oefendiner over te slaan en pas op de ochtend van de bruiloft in Londen aan te komen.

Hadley heeft haar vader al meer dan een jaar niet meer gezien, en ze wist niet of ze wel in één ruimte wilde zitten met alle belangrijke mensen in zijn leven – zijn vrienden en collega's, het leven dat hij aan de andere kant van de oceaan voor zichzelf heeft gecreëerd – terwijl ze proostten op zijn geluk en gezondheid, het begin van zijn nieuwe leven. Als het aan haar had gelegen, was ze niet eens naar de bruiloft gegaan, maar daar bleek niet over te kunnen worden onderhandeld.

‘Hij is nog steeds je vader,’ hielp mama haar telkens herinneren, alsof Hadley dat zomaar zou vergeten. ‘Als je niet gaat, zul je er later spijt van krijgen. Ik weet dat je je dat op je zeventiende moeilijk kunt voorstellen, maar geloof me. Op een dag krijg je er spijt van.’

Dat weet Hadley nog zo net niet.

De grondstewardess is nu verwoed aan het typen op haar computer; ze ramt op de toetsen en laat haar kauwgum klappen. ‘U hebt geluk,’ zegt ze met een triomfantelijk gebaar. ‘Ik kan een stoel voor u reserveren op de vlucht van zes voor half-elf. Stoel 18A. Bij het raam.’

Hadley durft het bijna niet te vragen, maar ze doet het toch: ‘Hoe laat komt die aan?’

‘Om kwart voor tien,’ antwoordt de grondstewardess. ‘Morgenochtend.’

In gedachten ziet Hadley de delicate kalligrafieletters op de uitnodiging van dik, ivoorwit papier, die nu al maanden op haar ladekast staat. De plechtigheid begint morgen om twaalf uur, en dat betekent dat ze, als alles volgens plan verloopt – als de vlucht, de douane, de taxi en het verkeer allemaal meezitten – nog steeds een kansje heeft om op tijd te komen. Maar het wordt krap.

‘We beginnen om kwart voor tien bij deze gate met boarden,’ zegt de grondstewardess, terwijl ze de papieren netjes in een mapje stopt en aan Hadley geeft. ‘Een fijne vlucht gewenst.’

Hadley schuifelt naar het raam en bestudeert de rijen saaie, grijze stoelen. De meeste zijn bezet, en bij de rest puilt er gele vulling uit de naden, net als bij kapot geknuffelde teddyberen. Ze zet haar tas op haar koffertje, graaft haar mobieltje op en zoekt het nummer van haar vader op in de lijst met contactpersonen. Hij staat onder de naam DE PROFESSOR, een etiket dat ze hem ongeveer anderhalf jaar geleden heeft opgeplakt. Dat was kort nadat ze te horen had gekregen dat hij niet zou terugkeren naar Connecticut en het woord PAP haar, telkens wanneer ze haar mobieltje openklapte, onaangenaam aan hem herinnerde.

Haar hart begint sneller te kloppen terwijl de telefoon overgaat; hij belt haar nog steeds regelmatig, maar het aantal keren dat zij het initiatief heeft genomen kan ze waarschijnlijk op de vingers van één hand tellen. Het is daar al bijna middernacht, en wanneer hij eindelijk opneemt, klinkt hij schor en traag, misschien van de slaap, misschien van de alcohol, of van allebei.

‘Hadley?’

‘Ik heb mijn vliegtuig gemist,’ zegt ze, op de afgemeten toon die ze tegenwoordig automatisch aanslaat wanneer ze met haar vader praat, een neveneffect van haar algehele afkeuring.

‘Hè?’

Ze zucht en zegt het nog een keer. ‘Ik heb mijn vliegtuig gemist.’

Op de achtergrond hoort Hadley Charlotte iets mompelen,

en er laat iets op in haar binnenste, een snelle steekvlam van woede. Ondanks de suikerzoete e-mailtjes die dat mens haar al stuurt sinds haar vader haar ten huwelijk heeft gevraagd – over hun plannen voor de bruiloft en foto's van hun reisje naar Parijs en smeekbedes aan Hadley of zij niet wil helpen, en dat alles ondertekend met een overdreven xxx (alsof één x niet genoeg is) – is het exact één jaar en 96 dagen geleden dat Hadley heeft besloten dat ze een hekel aan haar heeft, en dat er veel meer voor nodig zal zijn dan een uitnodiging om bruidsmisje te worden om dat te veranderen.

‘Oké,’ zegt haar vader. ‘Heb je dan een nieuwe vlucht geboekt?’

‘Ja, maar die komt pas om tien uur aan.’

‘Morgen?’

‘Nee, vanavond,’ zegt ze. ‘Ik reis per komeet.’

Daar gaat haar vader niet op in. ‘Dat is te laat. Te kort voor de plechtigheid. Dan kan ik je niet meer komen ophalen,’ zegt hij, en zijn stem wordt gedempt als hij de hoorn afdekt om iets tegen Charlotte te fluisteren. ‘Waarschijnlijk kunnen we tante Marilyn wel vragen om je op te halen.’

‘Wie is tante Marilyn?’

‘De tante van Charlotte.’

‘Ik ben zeventien,’ helpt Hadley hem herinneren. ‘Het lukt me heus wel om een taxi te nemen naar de kerk.’

‘Ik weet niet, hoor,’ zegt haar vader. ‘Je bent nooit eerder in Londen geweest...’ Zijn stem sterft weg. Dan schraapt hij zijn keel. ‘Denk je dat je moeder dat goed zal vinden?’

‘Mama is er nu niet,’ zegt Hadley. ‘Die heeft de eerste bruiloft al meegemaakt.’

Het is even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Maak je nou maar niet druk, pap. Ik zie je morgen in de kerk. Hopelijk ben ik nog een beetje op tijd.’

‘Oké,’ zegt hij zachtjes. ‘Ik kijk er erg naar uit om je weer te zien.’

‘Ja,’ antwoordt ze, niet in staat hetzelfde tegen hem te zeggen. ‘Tot morgen.’

Pas nadat ze hebben opgehangen, beseft Hadley dat ze niet eens heeft gevraagd hoe het oefendiner is gegaan. Ze weet niet eens zeker of ze het wel wil weten.

Een hele tijd blijft ze zo staan, met haar mobieltje in haar hand geklemd, en probeert ze niet na te denken over alles wat haar aan de andere kant van de oceaan te wachten staat. De botergeur die haar vanuit een kraampje met zoute krakelingen tegemoetkomt, maakt haar een beetje misselijk, en het liefst zou ze ergens gaan zitten, maar het stikt bij de gate van de passagiers uit andere delen van de terminal. Het is het weekend van 4 juli, Onafhankelijkheidsdag, en de weerkaarten op de tv-monitoren tonen een spiraalvormige storm die het grootste deel van het Midwesten bedekt. Overal bakenen mensen hun territorium af, nemen ze delen van de wachtruimte in beslag alsof ze van plan zijn er permanent hun intrek te nemen. Er staan koffers op lege stoelen, hele gezinnen zitten in hoeken te kamperen, vettige zakjes van McDonald’s liggen verspreid over de vloer. Terwijl Hadley voorzichtig over een man heen stapt die met zijn hoofd op zijn rugzak ligt te slapen, wordt ze zich opeens pijnlijk bewust van de nabijheid van het plafond en de muren, de opdringerige aanwezigheid van de mensen overal om haar heen, en moet ze zich erop concentreren om te blijven ademen.

Zodra ze een lege stoel ziet, haast ze zich eropaf. Ze ma-

noeuvereert haar rolkoffer door de zee van schoenen en probeert er niet over na te denken hoe gekreukt haar belachelijke paarse jurk zal zijn tegen de tijd dat ze morgenochtend aankomt. Het was eigenlijk de bedoeling dat ze voor de plechtigheid in het hotel een paar uur de tijd zou hebben om zich voor te bereiden, maar nu zal ze halsoverkop naar de kerk moeten. Op de lijst met zorgen die Hadley op dit moment plagen staat deze niet erg hoog, maar toch is het best een beetje grappig als ze zich voorstelt hoe ontzet Charlottes vriendinnen zullen zijn. In hun beleving geldt het waarschijnlijk als een enorme ramp als je geen tijd hebt om even naar de kapper te gaan.

Hadley is er vrij zeker van dat 'spijt' een te zwakke omschrijving is van het gevoel dat haar bekruipt wanneer ze eraan denkt dat ze ermee heeft ingestemd om bruidsmisje te zijn, maar ze was murw gebeukt door Charlottes talloze mailtjes en de smeekbedes van haar vader, om nog maar te zwijgen over het verrassende feit dat haar moeder het idee steunde.

'Ik weet dat je op het moment niet bepaald dol op hem bent,' zei ze, 'en ik zeker niet. Maar wil je echt op een dag door dat trouwalbum bladeren, misschien wel met je eigen kinderen, en dan spijt hebben dat je er geen deel van hebt uitgemaakt?'

Hadley geloofde echt niet dat ze dat ooit erg zou vinden, maar ze snapte wel waar iedereen op aanstuurde, en het leek haar gewoon gemakkelijker om hen tevreden te stellen. Ook al betekende dat dat ze haarlak, ongemakkelijke schoenen met hoge hakken en de fotosessie na de plechtigheid zou moeten verdragen. Toen de rest van het trouwgezelschap – een groep vriendinnen van Charlotte die allemaal al in de dertig waren – had gehoord dat er een Amerikaanse tiener aan hun gelederen zou worden toegevoegd, hadden ze Hadley prompt met veel

uitroeptekens welkom geheten bij de e-mailgroep die de vriendinnen onderling hadden opgezet. En hoewel Hadley Charlotte nog nooit had ontmoet en er de afgelopen anderhalf jaar alles aan had gedaan om dat zo te houden, kende ze nu de voorkeuren van dat mens betreffende een breed scala aan bruiloftgerelateerde onderwerpen: belangrijke kwesties als sandaaltjes tegenover dichte pumps, of er gipskruid aan de boeketten moest worden toegevoegd, en – precies datgene wat ze absoluut niet wilde weten – de lingerie die ze graag wilde krijgen voor haar bruidsfeestje, of haar ‘vrijgezellenavond’, zoals zij het noemden. Verbijsterend eigenlijk hoeveel e-mail een bruiloft kon genereren. Hadley wist dat sommige van de vrouwen collega’s van Charlotte waren bij de kunstgalerie van de universiteit van Oxford, maar het mocht een wonder heten dat ze nog tijd hadden voor hun werk. Het was de bedoeling dat ze hen morgenochtend vroeg bij het hotel zou treffen, maar nu ziet het er naar uit dat ze maar zonder haar hun jurken moeten dichtritsen, oogpotlood moeten opdoen en krullen in hun haar moeten zetten.

Buiten is de hemel inmiddels oudroze, en de speldenpuntjes van licht rondom de silhouetten van de vliegtuigen worden zichtbaar. Hadley kan haar spiegelbeeld in het glas zien, haar blonde haar en grote ogen, en hoe het kan weet ze niet, maar ze ziet er nu al zorgelijk en verfrommeld uit, alsof ze de reis al achter de rug heeft. Ze perst zich op een stoel tussen een oudere man die zijn krant zo hard laat klapperen dat hij volgens haar elk moment kan opstijgen, en een vrouw van middelbare leeftijd met een coltrui aan waarop een kat is gemaasd, en die iets zit te breien wat nog van alles kan worden.

Nog drie uur, denkt ze, terwijl ze haar tas omklemt, maar

dan beseft ze dat het geen zin heeft om de minuten af te tellen tot aan iets waar je als een berg tegen opziet. ‘Nog twee dagen’ zou een stuk logischer zijn. Nog twee dagen, dan is ze weer thuis. Nog twee dagen, dan kan ze doen alsof dit nooit is gebeurd. Nog twee dagen, dan heeft ze het weekend overleefd waartegen ze voor haar gevoel al jaren opziet.

Ze verzet de tas op haar schoot, maar beseft te laat dat ze hem niet helemaal dicht heeft geritst, en er vallen een paar spullen op de grond. Hadley pakt eerst de lipgloss en dan de roddelblaadjes, maar als ze het dikke, zwarte boek wil oprapen dat haar vader haar heeft gegeven, ziet ze dat de jongen tegenover haar haar voor is.

Hij werpt een vluchtige blik op het omslag voordat hij het teruggeeft, en Hadley ziet een flits van herkenning in zijn ogen. Het duurt even voor tot haar doordringt dat hij kennelijk denkt dat zij zo iemand is die op het vliegveld een boek van Dickens gaat zitten lezen, en bijna zegt ze tegen hem dat dat niet klopt. Ze heeft het boek al tijden, en ze heeft het zelfs nog nooit opengeslagen. In plaats daarvan glimlacht ze dankbaar, waarna ze zich nadrukkelijk omdraait naar het raam, voor het geval hij overweegt een praatje met haar aan te knopen.

Want Hadley heeft op het moment even geen zin om te praten, zelfs niet met zo’n leuke jongen als hij. Feitelijk heeft ze helemaal geen zin om hier te zijn. De dag die voor haar ligt lijkt wel een levend, ademend wezen, iets wat met schrikbarende snelheid op haar af stormt en haar elk moment tegen de grond kan smijten. De angst die ze ervaart bij de gedachte dat ze zo in dat vliegtuig moet stappen – om nog maar te zwijgen over het feit dat ze naar Londen moet – is tastbaar. Ze

schuift onrustig heen en weer op haar stoel, wipt met haar voet en frunnikt met haar vingers.

De man naast haar snuit luidruchtig zijn neus en slaat dan zijn krant weer uit, en Hadley hoopt maar dat ze in het vliegtuig niet naast hem hoeft te zitten. Zeven uur is erg lang, een te aanzienlijk deel van je dag om zomaar aan het toeval over te laten. Niemand zou ooit van je verwachten dat je een lange autorit zou gaan maken met iemand die je niet kende, maar hoe vaak was ze nu al naast een volslagen vreemde naar Chicago, Denver of Florida gevlogen, elleboog aan elleboog, zij aan zij, terwijl ze samen door de lucht raasden? Dat is ook zoiets met vliegtuigen: je kunt urenlang met iemand praten zonder ooit zijn naam te weten te komen, je diepste geheimen met hem delen, om hem vervolgens nooit meer terug te zien.

Wanneer de man naast haar een beetje opzij buigt om een artikel te kunnen lezen, strijkt zijn arm langs die van Hadley. Abrupt staat ze op en slingert haar tas over haar schouder. Om haar heen bij de gate wemelt het nog steeds van de mensen, en verlangend kijkt ze naar het raam, wensend dat ze daarbuiten was. Ze weet niet of ze hier nog wel drie uur kan zitten, maar de gedachte dat ze met haar koffer tussen al die mensen door moet lopen, jaagt haar angst aan. Ze zet hem wat dichterbij haar lege stoel, in de hoop dat die er dan bezet uitziet, en wendt zich tot de vrouw met de kat op haar coltrui.

‘Zou u misschien even op mijn koffer willen letten?’ vraagt ze.

De vrouw houdt haar breinaalden doodstil en kijkt met gefronste wenkbrauwen naar haar op. ‘Dat mag helemaal niet,’ zegt ze nadrukkelijk.

‘Een paar minuutjes maar,’ legt Hadley uit, maar de vrouw

schudt alleen even met haar hoofd, alsof ze weigert zich te laten betrekken bij het scenario dat op het punt staat zich te ontvouwen.

‘Ik wil er wel even op letten,’ zegt de jongen tegenover haar, en pas nu bekijkt Hadley hem eens goed. Zijn donkere haar is een tikkeltje te lang en hij heeft kruimels voor op zijn shirt, maar hij heeft ook iets aantrekkelijks. Misschien komt het door zijn accent – Brits, gelooft ze – of door zijn mondhoek, die trilt omdat hij een glimlach probeert te bedwingen. Hoe dan ook slaat haar hart onverwachts een slag over wanneer hij haar aankijkt en vervolgens zijn blik weer richt op de vrouw, die haar lippen samenknijpt tot een dun streepje van afkeuring.

‘Dat is hartstikke illegaal,’ mompelt ze binnensmonds, en haar blik glijdt af naar de twee beveiligingsbeambten die vlak bij het restaurant staan.

Hadley kijkt weer naar de jongen, die meelevend naar haar glimlacht. ‘Laat maar,’ zegt ze. ‘Ik neem hem wel gewoon mee. Maar toch bedankt.’

Ze raapt haar spullen bij elkaar, klemt het boek onder haar arm en hangt de tas over haar andere schouder. De vrouw trekt haar voeten maar een heel klein beetje in om Hadley erlangs te laten. Aan het eind van de wachtruimte gaat het kleurloze tapijt over in het linoleum van de gang, en haar koffer wankelt verwaarloosd op de rubberen rand die de twee van elkaar scheidt. Hij wiebelt van het ene wieltje op het andere, en terwijl Hadley hem recht probeert te houden, glijdt het boek onder haar arm vandaan. Ze bukt zich om het weer op te rapen, en dan valt haar trui ook nog eens op de grond.

Ook dat nog, denkt Hadley, terwijl ze een haarlok uit haar

gezicht blaast. Wanneer ze eindelijk alles bij elkaar heeft geraapt en naar haar koffer reikt, is hij er opeens niet meer. Met een ruk draait ze zich om, en tot haar verbijstering staat de jongen naast haar, met zijn eigen tas over zijn schouder. Haar blik glijdt af naar zijn hand, die het handvat van haar koffer omklemt.

‘Wat doe jij nou weer?’ vraagt ze, en ze knippert met haar ogen.

‘Je zag eruit alsof je wel wat hulp kon gebruiken.’

Hadley staart hem alleen maar aan.

‘En zo is er niets illegaals aan,’ voegt hij er met een grijns aan toe.

Ze trekt haar wenkbrauwen op en hij recht zijn rug. Opeens lijkt hij een beetje onzeker. De gedachte komt bij haar op dat hij misschien wel van plan is haar koffer te stelen, maar als dat zo is, heeft hij het niet bijster goed gepland, want er zit eigenlijk niets in, behalve een paar schoenen en een jurk. En ze zou het helemaal niet erg vinden als ze die kwijtraakte.

Een hele poos blijft ze staan en vraagt ze zich af waaraan ze een persoonlijke loopjongen heeft verdiend. Maar overall om haar heen verdringen de mensen zich, en haar tas drukt zwaar op haar schouder, en de jongen kijkt haar met iets van eenzaamheid in zijn blik aan, alsof hij op dit moment echt niet alleen wil achterblijven. En dat is iets wat Hadley wel kan begrijpen, dus uiteindelijk knikt ze instemmend. Hij kantelt de koffer, zodat die op zijn wieltjes komt te staan, en ze lopen samen door.